

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Olgy Stránské a soudců Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., a JUDr. Milana Podhrázkého, Ph.D., v právní věci

žalobce: **R. K.**, IČO: ...,
sídlem L. 288,
zastoupen daňovým poradcem Ing. Radkem Lančíkem,
sídlem Divadelní 4, Brno,

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**,
sídlem Masarykova 31, Brno,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 9. 2015, č. j. 32136/15/5300-21443-708158,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

- 1 Žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 9. 2015, č. j. 32136/15/5300-21443-708158 (dále jen „napadené rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím rozhodl žalovaný o odvolání žalobce proti platebnímu výměru Finančního úřadu v Rakovníku (dále jen „finanční úřad“) ze dne 25. 5. 2006, č. j. 65920/06/069910/4300, kterým finanční úřad vyměřil žalobci daň z přidané hodnoty (dále rovněž jen „DPH“) za zdaňovací období 1. čtvrtletí 2006 ve výši 142 053 Kč. Žalovaný toto rozhodnutí napadeným rozhodnutím změnil tak, že vyměřenou daňovou povinnost stanovil částkou 132 580 Kč, přičemž v ostatním ponechal výrok platebního výměru finančního úřadu beze změny.
- 2 Žalobce předně namítl, že § 75 odst. 2 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění rozhodném pro projednávanou věc (účinném do 31. 12. 2008) [dále jen „zákon

Shodu s prvopisem potvrzuje B. K.

o DPH“] odporuje požadavkům stanoveným čl. 17 odst. 6 Šesté směrnice Rady ze dne 17. května 1977 o harmonizaci právních předpisů členských států týkajících se daní z obratu – Společný systém daně z přidané hodnoty: jednotný základ daně (77/388/EHS) [dále jen „Šestá směrnice“]. Výše uplatněného nároku na odpočet DPH za zdaňovací období 1. čtvrtletí 2006 je ovlivněna přijatými fakturami za nákupy 4 osobních automobilů a dále daňovým dokladem – splátkovým kalendářem k leasingové smlouvě. Předmětná vozidla jsou zařazena do obchodního majetku žalobce a v rámci jeho podnikatelské činnosti jsou používána k pronájmu s uplatňováním DPH na výstupu z nájemného. Je v rozporu se zásadou daňové neutrality, aby žalobce při pořízení osobních automobilů za účelem jejich pronájmu neměl nárok na uplatnění odpočtu DPH na vstupu, když splnil podmínky podle § 72 odst. 1, § 72 odst. 2 písm. a) a § 72 odst. 4 zákona o DPH.

- 3 Žalobce namítl, že § 75 odst. 2 zákona o DPH, jenž brání v uplatnění odpočtu DPH na vstupu při pořízení osobních automobilů, přestože z nájemného z pronájmu osobních automobilů odvádí žalobce DPH na výstupu, je v rozporu s čl. 17 Šesté směrnice. Ten je třeba aplikovat přímo a uznat žalobci nárok na odpočet DPH na vstupu z pořízení osobních automobilů. Pro přímou aplikaci jsou splněny všechny podmínky. Žalovaný má jako orgán členského státu EU povinnost vykládat vnitrostátní právní předpisy v souladu se směrnicemi EU, což podle žalobce vyplývá také z judikatury českých soudů.
- 4 Žalobce dále uvedl, že Šestá směrnice v čl. 17 stanoví, že nárok na odpočet vzniká okamžikem vzniku daňové povinnosti z odpočitatelné daně, a to za podmínky, že zboží a služby zatížené daní na vstupu byly použity pro dosažení zdanitelných plnění na výstupu. Podle čl. 17 Šesté směrnice tak žalobce může uplatnit nárok na odpočet DPH na vstupu z pořízení osobních automobilů. Smyslem a účelem Šesté směrnice je zajistit, aby společný systém DPH nediskriminoval zboží ani služby podle původu, aby tak mohlo být dosaženo společného trhu umožňujícího poctivou hospodářskou soutěž a podobajícího se skutečnému vnitřnímu trhu. Členské státy se mohou od Šesté směrnice odchýlit pouze tam, kde to sama výslovně připouští. Zákonodárce měl přijmout takovou právní úpravu DPH, která by byla kompatibilní se Šestou směrnicí, což se nestalo, a lze proto hovořit o diskriminaci. Je proto nutné § 75 odst. 2 zákona o DPH vykládat konformně se Šestou směrnicí. Smyslem čl. 17 Šesté směrnice je zajistit, že plátce DPH bude mít nárok na odpočet DPH na vstupu, jestliže přijatá zdanitelná plnění použije pro uskutečnění své ekonomické činnosti, u které vzniká povinnost přiznat DPH na výstupu. Žalobce má nárok na odpočet DPH na vstupu z pořízení a technického zhodnocení osobních automobilů, jestliže jsou používána k uskutečnění ekonomické činnosti (k pronájmu) s odvodem DPH na výstupu (z nájemného). Přestože má žalobce předmětná vozidla zařazena v obchodním majetku a v rámci podnikatelské činnosti je používá k pronájmu s uplatňováním DPH na výstupu z nájemného, žalovaný odpočet DPH na vstupu neuznal. Je proto v rozporu se zásadou daňové neutrality, aby žalobce na jedné straně odváděl DPH na výstupu z nájemného z pronájmu osobních automobilů, ale na druhé straně neměl nárok na odpočet DPH na vstupu z pořízení osobních automobilů.
- 5 Z judikatury Soudního dvora EU podle žalobce vyplývá, že postup České republiky je v rozporu s čl. 17 odst. 6 Šesté směrnice. Toto ustanovení podle žalobce nedává oporu pro vyloučení nároku na odpočet DPH na vstupu z pořízení osobních automobilů. Podle žalobce to plyne z rozsudku Soudního dvora EU ze dne 22. 12. 2010, *Dankowski*, C-438/09, podle kterého členské státy nemohou zachovat vyloučení nároku na odpočet DPH, která se použijí obecně na jakýkoliv výdaj spojený s pořízením zboží či poskytnutí

služeb. Z rozsudku ze dne 15. 4. 2010, *X Holding a Oracle Nederland*, C-538/08, pak podle žalobce plyne, že čl. 17 odst. 6 Šesté směrnice nelze vykládat tak, že členskému státu umožňuje zachovat omezení nároku na odpočet DPH, které může být použito obecně na jakýkoliv výdaj spojený s pořízením zboží, nezávisle na jeho povaze nebo předmětu. Obdobné pak podle žalobce Soudní dvůr EU uvedl v rozsudku ze dne 23. 4. 2009, *PARAT Automotive Cabrio*, C-74/08, že zásada nároku na odpočet DPH je sice zmírněna derogačním ustanovením obsaženým v čl. 17 odst. 6 Šesté směrnice, ale jako režim stanovící odchylku od zásady nároku na odpočet DPH, která směřuje k zaručení neutrality této daně, musí být vykládán striktně. Článek 17 odst. 6 druhý pododstavec Šesté směrnice musí být vykládán ve světle prvního pododstavce téhož ustanovení, který Radě uděluje pravomoci pro to, aby na návrh Komise stanovila, které výdaje nelze odpočíst od DPH, a zároveň upřesňuje, že předmětem takového nároku na odpočet nemohou být za žádných okolností výdaje, které nejsou přísně provozními výdaji, jako například výdaje na luxusní zboží, na zábavu a reprezentaci. Článek 17 odst. 6 Šesté směrnice umožňuje povolit výjimky z režimu odpočtů pouze u některého zboží nebo služeb, a nikoliv obecné výjimky z takového režimu. Z rozsudku Soudního dvora EU ze dne 30. 9. 2010, *Oasis East*, C-395/09, pak podle žalobce plyne, že čl. 17 odst. 6 Šesté směrnice nedává České republice právo na vyloučení nároku na odpočet DPH na vstupu při pořízení osobních automobilů po 1. 5. 2004.

- 6 Kromě toho žalobce považuje § 75 odst. 2 zákona o DPH za rozporný s čl. 17 odst. 7 Šesté směrnice, který umožňuje členskému státu vyloučit ze systémů odpočtů majetek pouze za podmínky předchozí konzultace s Poradním výborem pro daň z přidané hodnoty a zároveň z důvodů hospodářského cyklu. Česká republika tuto konzultaci neprovedla a ani § 75 odst. 2 zákona o DPH nenásvědčuje tomu, že by byl časově omezený, spíše je trvalého charakteru.
- 7 Z uvedených důvodů žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí. Pro případ, že podle soudu nebude možné aplikovat přímý účinek čl. 17 Šesté směrnice, žalobce navrhl, aby soud přerušil řízení a požádal Soudní dvůr EU o rozhodnutí o předběžné otázce týkající se výkladu čl. 17 Šesté směrnice.
- 8 Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že žalobce v rozporu s § 75 odst. 2 zákona o DPH uplatnil odpočet z pořízení osobních automobilů, a to formou finančního pronájmu, které používal k pronájmu. Ustanovení § 75 odst. 2 zákona o DPH není v rozporu s Šestou směrnicí ani judikaturou Soudního dvora EU a žalovaný oprávněně neuznal nárok na odpočet daně. Zákaz odpočtu podle § 75 odst. 2 zákona o DPH se vztahuje pouze na pořízení osobního automobilu, nevztahuje se však na finanční služby dle leasingových smluv. Žalobci tedy přísluší nárok na odpočet daně z finanční služby na základě leasingových smluv týkajících se pořízení osobních automobilů.
- 9 Žalovaný dále odkázal na rozsudek NSS ze dne 3. 6. 2015, č. j. 1 Afs 18/2015-35, podle kterého zákon o DPH nerozšířil vynětí z nároku na odpočet DPH na vstupu obsažené v právní úpravě, která byla platná v době vstupu ČR do EU. Z rozsudku NSS ze dne 14. 6. 2012, č. j. 1 Afs 48/2012-39, vyplývá, že § 75 odst. 2 zákona o DPH neodporuje čl. 17 odst. 6 Šesté směrnice; jak předcházející úprava, tak úprava účinná od 1. 5. 2004 ze zásady nároku na odpočet vyjímaly toliko daň při pořízení osobního automobilu formou finančního pronájmu a při technickém zhodnocení osobního automobilu, a to pouze za podmínky, že takový osobní automobil nebyl pořízen za účelem jeho dalšího prodeje

formou finančního pronájmu či vývozu; v ostatních případech bylo možno nárok na odpočet daně na vstupu uplatnit. Žalovaný tak navrhl zamítnutí žaloby.

- 10 Soud po zjištění, že žaloba je včasná, podána osobou oprávněnou a že jsou splněny i další podmínky jejího věcného projednání, napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů přezkoumal, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného. Soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť s tím oba účastníci souhlasili, žalovaný výslovně, žalobce implicitně, neboť se k výzvě soudu ve stanovené lhůtě nevyjádřil.
- 11 Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce dne 24. 4. 2006 podal přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období 1. čtvrtletí 2006. Výzvou ze dne 10. 5. 2006 ho finanční úřad vyzval k odstranění pochybností o správnosti, pravdivosti, průkaznosti a úplnosti údajů o přijatých a uskutečněných zdanitelných plněních. Platebním výměrem ze dne 25. 5. 2006, č. j. 65920/06/069910/4300, vyměřil finanční úřad žalobci daň z přidané hodnoty za 1. čtvrtletí 2006 ve výši 142 053 Kč. Podle finančního úřadu byla výše uplatněného nároku na odpočet DPH za uvedené zdaňovací období ovlivněna přijatými fakturami č. 26310005 ze dne 10. 1. 2006 za nákup osobního automobilu Octavia Elegance 1,9/77 kW A5, č. 26310014 ze dne 6. 2. 2006 za nákup osobního automobilu Fabia Combi Eleg. 1,9/74 TDI, č. 26310026 ze dne 1. 3. 2006 za nákup osobního automobilu Fabia Combi Eleg. 1,9/74 TDI, č. 26310039 ze dne 20. 3. 2006 za nákup osobního automobilu Fabia Com. Ambiente 1,2/47 kW a dále daňovým dokladem č. 541462 (splátkový kalendář k leasingové smlouvě). Podle finančního úřadu vzhledem k tomu, že předmětná vozidla jsou zařazena do obchodního majetku a v rámci podnikatelské činnosti jsou používána k pronájmu, žalobce uplatněním odpočtů DPH u těchto vozidel porušil § 75 odst. 2 zákona o DPH.
- 12 Proti tomuto platebnímu výměru podal žalobce odvolání, které Finanční ředitelství v Praze (dále jen „finanční ředitelství“) rozhodnutím ze dne 9. 8. 2006, č. j. 6669/06-130, zamítlo. K žalobě žalobce bylo rozhodnutí finančního ředitelství ze dne 9. 8. 2006 rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 1. 11. 2007, č. j. 6 Ca 307/2006-54, zrušeno a věc byla finančnímu ředitelství vrácena k dalšímu řízení.
- 13 Finanční ředitelství následně rozhodnutím ze dne 25. 1. 2008, č. j. 425/08-1300-506729, odvolání opět zamítlo. Toto rozhodnutí žalobce napadl žalobou a Městský soud v Praze je svým rozsudkem ze dne 15. 7. 2009, č. j. 5 Ca 122/2008-34, zrušil a vrátil věc finančnímu ředitelství k dalšímu řízení. To uvedený rozsudek Městského soudu v Praze napadlo kasační stížností, kterou Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 25. 11. 2009, č. j. 7 Afs 116/2009-70, zamítl.
- 14 Finanční ředitelství svým, v pořadí již třetím, rozhodnutím ze dne 4. 8. 2010, č. j. 4454/10-1300-203245, odvolání žalobce opět zamítlo. K žalobě žalobce bylo následně toto rozhodnutí rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 13. 3. 2012, č. j. 8 Af 58/2010-63, zrušeno a věc vrácena finančnímu ředitelství k dalšímu řízení. Na základě kasační stížnosti finančního ředitelství však Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 14. 6. 2012, č. j. 1 Afs 48/2012-39, uvedený rozsudek zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení Městskému soudu v Praze. Ten pak svým rozsudkem ze dne 18. 12. 2014, č. j. 8 Af 58/2010-106, žalobu zamítl. Proti tomuto rozsudku podal žalobce kasační stížnost, o které Nejvyšší správní soud rozhodl rozsudkem ze dne 3. 6. 2015, č. j. 1 Afs 18/2015-35, tak, že zrušil rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 18. 12. 2014 a zároveň zrušil rozhodnutí finančního

ředitelství ze dne 4. 8. 2010 a vrátil věc k dalšímu řízení žalovanému, na kterého v mezidobí přešla působnost odvolacího správního orgánu. V tomto dalším řízení žalovaný vydal napadené rozhodnutí. Změna platebního výměru správce daně žalobou napadeným rozhodnutím žalovaného je promítnutím závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu, podle něhož nemůže žalobce uplatnit nárok na odpočet DPH pouze z ceny pořízených automobilů, naproti tomu může nárokovat odpočet DPH z poplatku za finanční leasing (tedy z ceny finanční služby), neboť na tento poplatek § 75 odst. 2 zákona o DPH nedopadá.

- 15 V nyní projednávané věci je žaloba postavena na jediném žalobním bodě, ve kterém žalobce namítá nesoulad § 75 odst. 2 zákona o DPH s čl. 17 Šesté směrnice, dovolává se přímého účinku tohoto ustanovení unijního práva a vedle návrhu na zrušení napadeného rozhodnutí rovněž navrhuje, aby soud položil Soudnímu dvoru EU předběžnou otázku týkající se výkladu čl. 17 Šesté směrnice.
- 16 Podle § 75 odst. 2 zákona o DPH nemá plátce nárok na odpočet daně při pořízení osobního automobilu, a to i při pořízování formou finančního pronájmu a při technickém zhodnocení osobního automobilu podle zvláštního právního předpisu; zákaz odpočtu se nevztahuje na nákup osobních automobilů plátcem za účelem jejich dalšího prodeje a finančního pronájmu; zákaz odpočtu se nevztahuje rovněž na pořízení osobních automobilů určených na vývoz plátcem; plátce však nemá nárok na odpočet daně, pokud osobní automobil pořízený za účelem dalšího prodeje, a to i v případě jeho pořízení formou finančního pronájmu, použije pro účel, u kterého nemá nárok na odpočet daně.
- 17 Podle čl. 17 odst. 6 Šesté směrnice nejpozději do čtyř let ode dne, kdy tato směrnice vstoupí v platnost, rozhodne Rada jednomyslně na návrh Komise o tom, jaké výdaje nelze odpočíst od daně z přidané hodnoty; daň z přidané hodnoty nebude za žádných okolností odpočitatelná z výdajů, které nejsou přísně provozními výdaji, jako například výdaje na luxusní zboží, na zábavu a reprezentaci; dokud výše uvedená pravidla nevstoupí v platnost, mohou členské státy zachovat veškerá vynětí obsažená ve svých vnitrostátních předpisech v době vstupu této směrnice v platnost.
- 18 Podle čl. 17 odst. 7 Šesté směrnice s výhradou konzultací podle článku 29 může každý členský stát z důvodů hospodářského cyklu zcela nebo zčásti vyloučit ze systému odpočtů veškerý nebo některý investiční majetek či jiný majetek; s cílem zachovat stejné podmínky hospodářské soutěže mohou členské státy místo zamítnutí nároku na odpočet zdaňovat zboží, které osoba povinná k dani sama vyrobila nebo které nakoupila v tuzemsku nebo i dovezla, avšak takovým způsobem, aby tato daň nepřekročila daň z přidané hodnoty, která by byla uplatnitelná při pořízení obdobného zboží.
- 19 Článek 17 Šesté směrnice v odstavcích 6 a 7 upravuje odchylky od zásady stanovené v odstavci 2, tedy že osoba povinná k dani má nárok na odpočet částek, které jsou jí účtovány z titulu DPH za zboží, které je jí dodáno, nebo za služby, které jsou jí poskytnuty, pokud jsou toto zboží nebo služby použity pro účel jejich zdanitelných plnění, neboť takové odchylky jsou povoleny pouze v případech výslovně stanovených Šestou směrnicí (srov. např. rozsudek *PARAT Automotive Cabrio*, body 17 a 18). Každý odstavec přitom míří na odlišné situace, v nichž je odchylka od uvedené zásady možná, a každý tak sleduje zcela odlišné cíle. Tato ustanovení neregulují jednu jedinou výjimku, nýbrž stanoví jejich dvě zcela odlišné kategorie. Odchylky upravené vnitrostátním právem proto logicky nemusí splňovat podmínky stanovené v odstavcích 6 a 7 kumulativně, ale

postačí, pokud bude naplněno pouze jedno z uvedených ustanovení. Tak Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 4. 2013, č. j. 5 Afs 62/2012-36, k čl. 177 odst. 1 Směrnice Rady 2006/112/ES ze dne 28. 11. 2006 o společném systému daně z přidané hodnoty, který v podstatě nahradil čl. 17 odst. 7 Šesté směrnice, uvedl, že *„toto ustanovení se vztahuje na situace, kdy se některý z členských států rozhodne zavést nová omezující opatření, která nebyla součástí vnitrostátního práva ke dni přistoupení tohoto státu k Evropské unii.“* Z napadeného rozhodnutí, jakož i z výše uvedených rozhodnutí soudů ve správním soudnictví ve věci žalobce, přitom vyplývá, že výjimka obsažená v § 75 odst. 2 zákona o DPH spadá do rámce čl. 17 odst. 6 Šesté směrnice. S tímto názorem se přitom zdejší soud ztotožňuje. Námitka nesouladu tohoto ustanovení zákona o DPH a napadeného rozhodnutí s čl. 17 odst. 7 Šesté směrnice je proto nepřipadná, a tedy zároveň nedůvodná.

- 20 Námitkou nesouladu § 75 odst. 2 zákona o DPH s čl. 17 odst. 6 Šesté směrnice se v konkrétní věci žalobce za použití rozsáhlé judikatury Soudního dvora EU zabýval Nejvyšší správní soud ve výše uvedeném rozsudku ze dne 14. 6. 2012, č. j. 1 Afs 48/2012-39. Vyplývá z něj, že čl. 17 odst. 6 Šesté směrnice zmírňuje zásadu nároku na odpočet DPH, přičemž představuje ustanovení o „statu quo“ (klauzule *standstill*), podle kterého zůstanou zachována vnitrostátní vynětí z nároku na odpočet DPH, která se uplatňovala před vstupem Šesté směrnice v platnost. V souladu s tvrzením žalobce pak uvedl, že ustanovení obsahující odchylky od zásady nároku na odpočet DPH musejí být vykládána striktně (body 23 a 24). Z hlediska časových aspektů Nejvyšší správní soud odkázal na rozsudek Soudního dvora EU ze dne 22. 12. 2008, *Magoora*, C-414/07, podle kterého *„zrušení vnitrostátních ustanovení v den vstupu šesté směrnice v platnost v dotčeném vnitrostátním právním řádu a jejich nahrazení jinými vnitrostátními ustanoveními v tentýž den jako takové neumožňuje předpokládat, že se dotčený členský stát vzdal použití vynětí z nároku na odpočet DPH odvedené na vstupu. Taková legislativní změna jako taková neumožňuje ani dojít k závěru, že čl. 17 odst. 6 druhý pododstavec uvedené směrnice byl porušen, nicméně za podmínky, že tato změna nevedla od uvedeného data k rozšíření předchozích vnitrostátních vynětí.“* (bod 41). V této souvislosti pak Nejvyšší správní soud připomněl, že Šestá směrnice vstoupila v ČR v platnost 1. 5. 2004, přičemž téhož dne nabyl účinnosti zákon o DPH, který nahradil zákon č. 588/1992 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (body 26 a 27).
- 21 Nejvyšší správní soud následně porovnal § 19 odst. 4 až 6 zákona č. 588/1992 Sb. s § 75 odst. 2 zákona o DPH (body 30 a 31). Dospěl přitom k závěru, že § 75 odst. 2 zákona o DPH nerozšířil stávající vynětí z nároku na odpočet daně, ale že poslední věta tohoto ustanovení *„toliko zpřesňuje dříve uvedené a i bez jejího včlenění do textu předcházející právní úpravy musela být tato vykládána stejně. Účelem výjimky z vynětí z nároku na odpočet daně z přidané hodnoty je umožnit uplatnění odpočtu v případě, kdy je osobní automobil dále prodán (a to i formou finančního pronájmu) či vyvezen, nestává se tedy obchodním majetkem plátce, ale do jeho majetku vstupuje toliko následně, jako příjem za prodej zboží. Je tedy zcela logické, že pokud i za právní úpravy účinné před vstupem ČR do Evropské unie, plátce daně sice pořídil osobní vozidlo za účelem jeho dalšího prodeje či vývozu, následně jej použil pro jiný účel, nemohl nárok na odpočet daně z přidané hodnoty na vstupu v takovém případě uplatnit.“* (bod 32).
- 22 Nejvyšší správní soud dále uvedl, že příslušná ustanovení zákona o DPH obsahující odchylky od zásady nároku na odpočet je třeba vykládat ve světle znění a účelu Šesté směrnice a restriktivně (bod 34). Nejvyšší správní soud pak dodal: *„Prvá věta § 75 odst. 2 vyjímá z nároku na odpočet daně při pořízení osobního automobilu, a to i formou finančního*

pronájmu. K tomuto omezení je nutno v souladu s judikaturou Soudního dvora přistupovat přísně restriktivně. Dle Nejvyššího správního soudu je „pořízení osobního automobilu“ nutno rozumět toliko pořízení osobního automobilu samotného, tedy plnění odpovídající kupní ceně osobního automobilu bez jakýchkoli dalších přírůžků. Dále je podstatné, že ustanovení § 75 v žádné své části výslovně neomezuje možnost odpočtu v případě daně z přírůžky nad úroveň ceny bez daně u finančního pronájmu osobního automobilu (tedy jinak řečeno z poplatku za finanční službu – finanční pronájem, která nemůže naplňovat pojem „pořízení osobního automobilu“). S odkazem na obecnou zásadu nároku na odpočet je pak tedy nutno § 75 zákona o dani z přidané hodnoty vyložit tak, že nestanoví-li toto ustanovení výslovně výjimku z této zásady pro daň z přírůžky nad úroveň ceny bez daně, je možno u ní uplatnit nárok na odpočet daně na vstupu, stejně jako tomu bylo podle právní úpravy předcházející.“ (body 37 a 38).

- 23 Úvahy stran námitky nesouladu § 75 odst. 2 zákona o DPH s čl. 17 odst. 6 Šesté směrnice Nejvyšší správní soud uzavřel tak, že podle něj zákon o DPH „nerozšířil vynětí z nároku na odpočet daně z přidané hodnoty na vstupu obsažená v právní úpravě, která byla platná v době vstupu České republiky do Evropské unie, a § 75 odst. 2 cit. zákona proto neodporuje požadavkům stanoveným čl. 17 odst. 6 šesté směrnice. Jak předcházející úprava, tak úprava účinná od 1. 5. 2004 ze zásady nároku na odpočet vyjímaly toliko daň při pořízení osobního automobilu (a to i formou finančního pronájmu) a při technickém zhodnocení osobního automobilu, a to pouze za podmínky, že takový osobní automobil nebyl pořízen za účelem jeho dalšího prodeje (a to i formou finančního pronájmu) či vývozu. Ve všech ostatních případech bylo možno nárok na odpočet daně na vstupu uplatnit.“ (bod 39). Uvedená ustanovení vnitrostátního práva jsou tak podle Nejvyššího správního soudu se Šestou směrnicí v souladu.
- 24 V rozsudku ze dne 3. 6. 2015 se pak Nejvyšší správní soud námitkou žalobce stran nesouladu § 75 odst. 2 zákona o DPH a čl. 17 odst. 6 Šesté směrnice odmítl zabývat, neboť ji s ohledem na vypořádání této námitky ve svém rozsudku ze dne 14. 6. 2012 považoval s odkazem na § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. za nepřipustnou.
- 25 Závěr Nejvyššího správního soudu o souladu § 75 odst. 2 zákona o DPH s čl. 17 odst. 6 Šesté směrnice je přitom pro zdejší soud závazný. Již v obecné rovině totiž platí, že z § 12 s. ř. s. pro krajské soudy rozhodující ve správním soudnictví implicitně vyplývá povinnost řídit se právním názorem Nejvyššího správního soudu v obdobných věcech, přičemž jsou povinny znát jeho judikaturu, řídit se jí a nemohou zaujímat protichůdné názory (srov. rozsudek NSS ze dne 16. 8. 2006, sp. zn. 1 Aps 2/2006). Jedná se o projev zásad předvídatelnosti práva a právní jistoty. Odchýlit se od dosavadní judikatury Nejvyššího správního soudu může krajský soud pouze výjimečně, a to za striktních podmínek a pouze v případě, jestliže není v dané věci tímto názorem přímo vázán (srov. rozsudek NSS ze dne 1. 6. 2011, č. j. 1 As 6/2011-347, č. 2368/2011 Sb. NSS). V jiné věci než ve věci žalobce přitom soulad uvedeného ustanovení vnitrostátního práva s čl. 17 odst. 6 Šesté směrnice potvrdil Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 29. 4. 2013, č. j. 5 Afs 62/2012-36, a dále v rozsudku ze dne 7. 6. 2012, č. j. 7 Afs 52/2012-27. V posledně uvedené věci pak následně Ústavní soud dospěl k závěru, že nepodání žádosti o rozhodnutí předběžné otázky Soudnímu dvoru EU Nejvyšším správním soudem nepředstavovalo porušení ústavou zaručených základních práv a svobod (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 6. 3. 2014, sp. zn. III. ÚS 3400/12).
- 26 Odklon od právního názoru Nejvyššího správního soudu není přípustný v případě, že byl vysloven jako součást závazného právního názoru v dané věci (jde o přísnou vázanost

právním názorem soudu vysloveným v konkrétní věci), aniž by v průběhu dalšího řízení došlo ke změně skutkových okolností nebo právního stavu, v jehož důsledku by byl správní orgán vyvázán z povinnosti řídit se právním názorem soudu. To je přitom nyní projednáváný případ žalobce. Právní názor o souladu § 75 odst. 2 zákona o DPH s čl. 17 odst. 6 Šesté směrnice vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 6. 2012. Tento právní názor byl ve smyslu § 110 odst. 4 s. ř. s. závazný pro Městský soud v Praze v řízení jím vedeném pod sp. zn. 8 Af 58/2010 a rovněž pro Nejvyšší správní soud v dalším řízení o kasační stížnosti vedeném pod sp. zn. 1 Afs 18/2015, které bylo zakončeno rozsudkem ze dne 3. 6. 2015 [opakovaná kasační stížnost byla proto shledána v tomto rozsahu nepřipustnou ve smyslu § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s.; k tomu srov. rozsudek NSS ze dne 8. 7. 2008, č. j. 9 Afs 59/2007-56]. Rozsudkem ze dne 3. 6. 2015 zrušil Nejvyšší správní soud nejen rozsudek krajského soudu, ale i rozhodnutí žalovaného, jemuž vrátil věc k dalšímu řízení. Z § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. plyne, že ruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu, a pokud již v řízení před krajským soudem byly pro takový postup důvody, současně se zrušením rozhodnutí krajského soudu může sám podle povahy věci rozhodnout o zrušení rozhodnutí správního orgánu nebo vyslovení jeho nicotnosti, přičemž ustanovení § 75, § 76 a § 78 se použijí přiměřeně. Podle § 78 odst. 5 s. ř. s. je právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku nebo rozsudku vyslovujícím nicotnost, v dalším řízení správní orgán vázán. Žalovaný tak byl v dalším řízení vázán nejen právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v rozsudku ze dne 3. 6. 2015, ale i právním názorem vysloveným v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 6. 2012, v němž tento soud konečným způsobem posoudil právní otázku souladu § 75 odst. 2 zákona o DPH s čl. 17 odst. 6 Šesté směrnice a rovněž právní otázku, zda lze pod § 75 odst. 2 zákona o DPH podřadit poplatek za finanční leasing (tedy za finanční službu). Soudní řízení, jehož předmětem bylo rozhodnutí finančního ředitelství ze dne 4. 8. 2010, skončilo zrušením tohoto rozhodnutí a vrácením věci žalovanému k dalšímu řízení. Byla v něm ze strany Nejvyššího správního soudu konečným způsobem vyřešena právní otázka, jejíž posouzení ze strany žalovaného napadá žalobce v nyní projednáváné žalobě. Právním názorem Nejvyššího správního soudu byl přitom žalovaný vázán podle § 78 odst. 5 s. ř. s., z čehož plyne, že pokud by se jím v dalším řízení neřídil, bylo by jeho další rozhodnutí v dané věci zatíženo vadou, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí, a to z důvodu porušení zmíněného ustanovení soudního řádu správního.

- 27 Právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v řízení, jehož předmětem bylo předchozí rozhodnutí finančního ředitelství, je vázán i krajský soud v řízení o žalobě proti novému rozhodnutí žalovaného o odvolání žalobce, při němž musel žalovaný vycházet ze závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu. Skutečnost, že předmětem obou soudních řízení je formálně odlišný správní akt žalovaného (rozhodnutí ze dne 4. 8. 2010 vs. rozhodnutí ze dne 25. 9. 2015) neznamena, že by právní závěry, k nimž dospěly soudy v rámci předchozího přezkumu rozhodnutí žalovaného (resp. finančního ředitelství), pozbyly v novém soudním řízení jakýchkoliv účinků, a soudy tak mohly celou věc znovu posoudit nezávisle na závazném právním názoru vyřčeném v předchozím řízení a bez ohledu na něj. Takto formalistický přístup k pojetí závaznosti právního názoru, jenž by bylo možné zdánlivě opřít o § 110 odst. 4 s. ř. s., podle něhož je pro krajský soud závazný právní názor formulovaný v rozhodnutí, jímž bylo zrušeno rozhodnutí krajskému soudu a věc vrácena krajskému soudu k dalšímu projednání, by ohrožoval zásadu předvídatelnosti rozhodování soudů, popřel hierarchickou výstavbu systému správního soudnictví a vedl k prodloužení délky řízení, aniž by tato domnělá

absolutní nezávislost soudů na sobě navzájem (tedy nezávislost krajského soudu na názoru Nejvyššího správního soudu vysloveném v předchozím řízení a nezávislost různých senátů Nejvyššího správního soudu na sobě navzájem) představovala přínos pro kvalitu rozhodovací činnosti. Je zřejmé, že § 110 odst. 4 s. ř. s., ani § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. neupravují účinky právního názoru formulovaného Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí vyčerpávajícím způsobem, neboť výslovně nepředpokládají (stejně jako žádné ustanovení soudního řádu správního), že poté, co je jedno soudní řízení definitivně ukončeno, může být ve stejné věci (v materiálním slova smyslu) vedeno další soudní řízení, jehož předmětem mohou být totožné právní otázky již jednou závazně vyřešené. Soud je tedy přesvědčen, že závaznost právního názoru Nejvyššího správního soudu je nikoliv pouze formální, tedy omezena jen na žalovaný správní orgán v dalším řízení, nýbrž je třeba ji chápat materiálně a vztáhnout ji i na rozhodování krajského soudu o žalobě proti novému rozhodnutí žalovaného správního orgánu, které bylo vydáno bezprostředně v návaznosti na zrušení předchozího rozhodnutí Nejvyšším správním soudem. Krajský soud není vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v předchozím soudním řízení v dané věci pouze za podmínky, že došlo k relevantní změně právní úpravy aplikovatelné na posuzovanou věc, nebo že byl změněn závěr o skutkovém stavu, v důsledku čehož závazný právní názor soudu na věc nadále nedopadá. Pro úplnost je třeba konstatovat, že i když nenastane v dalším řízení změna skutkových ani právních poměrů, není závaznost právního názoru vysloveného ve zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu absolutní. Průlom může nastat i při podstatné změně judikatury, a to na úrovni, kterou by byl krajský soud i každý senát Nejvyššího správního soudu povinen akceptovat v novém rozhodnutí. Tak by tomu bylo v případě, že jinak o rozhodné právní otázce uvažil Ústavní soud, Evropský soud pro lidská práva, Soudní dvůr Evropské unie, ale i rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v řízení podle § 17 s. ř. s., případně že by bylo k rozhodné otázce přijato stanovisko pléna či kolegia podle § 19 s. ř. s. (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8. 7. 2008, č. j. 9 Afs 59/2007-56).

- 28 Podstatou žaloby v nyní projednávané věci je zpochybnění souladu § 75 odst. 2 zákona o DPH s čl. 17 odst. 6 Šesté směrnice, v důsledku čehož se dle žalobce otevírá prostor pro přímý účinek čl. 17 odst. 2 Šesté směrnice. Otázku souladu zmíněných ustanovení závazným způsobem posoudil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 6. 2012, přičemž žalobce se k ní mohl v tomto řízení vyjádřit, a ovlivnit tak ve svůj prospěch právní názor Nejvyššího správního soudu. Není přitom relevantní, že mu v tomto řízení nepřislušelo postavení stěžovatele, nýbrž postavení účastníka řízení o kasační stížnosti (z bodů 7 až 9 rozsudku NSS ze dne 14. 6. 2012 plyne, že se žalobce k této právní otázce vyjádřil). S ohledem na výše uvedené je soud v tomto řízení vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu o slučitelnosti § 75 odst. 2 zákona o DPH a čl. 17 odst. 6 Šesté směrnice. Soud považuje za nezbytné upozornit zejména na to, že Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 6. 2012 velmi podrobně vylíčil, z jakých důvodů nepovažuje § 75 odst. 2 zákona o DPH za rozporný s čl. 17 odst. 6 Šesté směrnice, přičemž svůj názor opřel o bohatou judikaturu Soudního dvora EU. Žalobce přitom v nyní projednávané žalobě odůvodňuje svůj právní názor rozhodnutími Soudního dvora EU, která rozhodování Nejvyššího správního soudu předcházela a která Nejvyšší správní soud zjevně při svém rozhodování bral v potaz. Žalobce pak neodkázal na žádné rozhodnutí Ústavního soudu, Soudního dvora EU, Evropského soudu pro lidská práva ani rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, které by bylo vydáno po vydání rozsudku Nejvyššího

správního soudu ze dne 14. 6. 2012 (natož pak po vydání rozsudku ze dne 3. 6. 2015, v němž shledal Nejvyšší správní soud kasační námitku zpochybňující právní názor vyslovený v předcházejícím rozsudku nepřípustnou) a v němž by byl zaujat právní názor nekompatibilní s právním názorem vyjádřeným v rozsudku ze dne 14. 6. 2012. Nedošlo ani k relevantní změně právní úpravy, která by dopadala na posuzovaný případ, ani nebyl změněn závěr o skutkovém stavu. Není tak splněna žádná z podmínek, která by vyvazovala krajský soud z povinnosti řídit se právním názorem Nejvyššího správního soudu.

- 29 Soud doplňuje, že v mezidobí vydal Nejvyšší správní soud další dva rozsudky, v nichž potvrdil, že § 75 odst. 2 zákona o DPH je v souladu s čl. 17 odst. 6 Šesté směrnice, přičemž neshledal důvody pro předložení předběžné otázky Soudnímu dvoru EU (rozsudky č. j. 7 Afs 52/2012-27 a č. j. 5 Afs 62/2012-36). Judikaturu Nejvyššího správního soudu k této otázce tak lze považovat za konzistentní, vnitřně jednotnou a přesvědčivou, přičemž soud neshledal, i kdyby nebyl vázán právním názorem vyjádřeným v kasačním rozhodnutí Nejvyššího správního soudu vydaným v této věci, žádné důvody, pro něž by se měl od této etablované judikatury odchýlit (srov. rozsudek NSS ze dne 1. 6. 2011, č. j. 1 As 6/2011-347). Judikatura Soudního dvora EU citovaná žalobcem v žalobě navíc podporuje závěry Nejvyššího správního soudu, a nikoliv žalobce. Z rozhodnutí Soudního dvora EU, jejichž závěrů se žalobce dovolává, lze dovodit tři požadavky týkající se výkladu čl. 17 odst. 6 Šesté směrnice: 1) čl. 17 odst. 6 Šesté směrnice připouští, aby právní úprava výjimek z nároku na odpočet DPH účinná v členském státě Evropské unie bezprostředně před jeho vstupem do Evropské unie zůstala v platnosti po neomezenou dobu (až do účinnosti rozhodnutí Rady EU), nesmí však dojít k rozšíření výjimek, přičemž toto posouzení náleží vnitrostátním soudům členských států (rozsudek ze dne 11. 12. 2008, *Danfoss A/S, AstraZeneca A/S*, C-371/07; rozsudek ze dne 22. 12. 2008, *Magoora*, C-414/07; rozsudek ze dne 23. 4. 2009, *Puffer*, C-460/07); 2) výjimky z nároku na odpočet DPH musí být v souladu se směrnicí Rady 67/227/EHS ze dne 11. 4. 1967 o harmonizaci právních předpisů členských států týkajících se daní z obratu (tzv. druhá směrnice o DPH; k tomu viz rozsudek ze dne 14. 7. 2005, *Charles a Charles-Tijmens*, C-434/03, a dále rozsudky ve věcech *X Holding BV, Oasis East*); 3) výjimka z nároku na odpočet DPH musí být formulována konkrétně ve vztahu k určitému zboží nebo službě, nikoliv obecně ve vztahu k jakémukoliv výdaji spojenému s pořízením zboží nezávisle na jeho povaze nebo předmětu (rozsudky ve věcech *PARAT Automotive Cabrio, Oasis East, X Holding a Oracle Nederland* či *Dankowski*).
- 30 Pokud jde o první požadavek, tedy kontinuitu právní úpravy výjimek z nároku na odpočet DPH na vstupu, Nejvyšší správní soud v rozsudcích č. j. 1 As 48/2012-39 a č. j. 5 Afs 62/2012-36 dovodil, že právní úprava obsažená v § 75 odst. 2 zákona o DPH je obsahově zcela shodná s právní úpravou účinnou do doby, než se stala pro Českou republiku závaznou Šestá směrnice (viz § 19 odst. 4 až 6 zákona č. 588/1992 Sb.). Tato podmínka je tedy splněna.
- 31 Splněn je i požadavek druhý, tedy že výjimka z nároku na odpočet daně upravená v § 75 odst. 2 zákona o DPH je v souladu s druhou směrnicí o DPH. Tato druhá směrnice v čl. 11 odst. 4 umožňovala vyjmout z nároku na odpočet daně na vstupu některé zboží a služby, které jsou způsobilé k tomu, aby byly výlučně nebo částečně využívány pro osobní potřebu osoby povinné k dani či její zaměstnance. Mezi toto zboží přitom patří např. motorová vozidla (viz rozsudek Soudního dvora EU ve věci *Charles a Charles-Tijmens*, odst.

34, navazující na rozsudek ze dne 5. 10. 1999, *Royscot*, C-305/97). Soudní dvůr EU v rozsudku ve věci *Royscot* výslovně uvedl, že automobily mohou být předmětem výjimky z nároku na odpočet daně dle čl. 11 odst. 4 druhé směrnice, i když je osoba povinná k dani využívá k poskytování zdanitelných plnění, bez nichž by nebyla tato její ekonomická činnost možná a automobily nemohou být v konkrétních podmínkách osoby povinné k dani využívány k jejím osobním účelům.

- 32 Třetí podmínka je splněna rovněž, neboť § 75 odst. 2 zákona o DPH vymezuje výjimku z nároku na odpočet daně dostatečně konkrétně, a to označením konkrétního druhu zboží, nejedná se o obecnou výjimku z nároku na odpočet ve smyslu shora citované judikatury Soudního dvora EU.
- 33 Soud tedy dospěl v návaznosti na právě uvedenou judikaturu Soudního dvora EU k závěru, že výjimka z nároku na odpočet DPH upravená v § 75 odst. 2 zákona o DPH je zcela v souladu s čl. 17 odst. 6 Šesté směrnice. Význam tohoto ustanovení evropského práva byl dostatečně vyložen stávající judikaturou Soudního dvora EU, jedná se tedy o tzv. *acte éclairé*. Na podkladě této judikatury lze přitom spolehlivě posoudit soulad aplikovaného českého práva s dotčeným ustanovením Šesté směrnice. Soud proto nepřikročil k položení předběžné otázky Soudnímu dvoru EU (shodně viz rozsudek NSS č. j. 5 Afs 62/2012-36, část IV.A). V situaci, kdy soud neshledal, že by § 75 odst. 2 zákona o DPH byl v rozporu s čl. 17 odst. 6 Šesté směrnice, neexistuje žádný důvod, pro nějž by nemohl být ve věci aplikován. Neotevřel se tak prostor pro přímou aplikaci čl. 17 odst. 2 Šesté směrnice, který upravuje jako zásadu nárok na odpočet daně na vstupu, neboť odst. 6 směrnice sám předvídá, že mohou existovat výjimky z této zásady. Aplikované ustanovení zákona o DPH je přitom v souladu s čl. 17 odst. 6 Šesté směrnice.
- 34 Argument žalobce, že výjimka z nároku na odpočet daně na vstupu může být pouze dočasná, není důvodný, neboť ten vychází z čl. 17 odst. 7 Šesté směrnice, který však na § 75 odst. 2 vůbec nedopadá (viz rozsudek NSS č. j. 5 Afs 62/2012-36, bod 37). V dané věci se nejedná o zavedení nové výjimky z nároku na odpočet daně poté, co vstoupila Šestá směrnice v účinnost na území České republiky, nýbrž o uchování *statu quo*, na což dopadá čl. 17 odst. 6 Šesté směrnice. Ani argumenty o diskriminaci žalobce neshledal soud důvodné, v podrobnostech odkazuje na rozsudek NSS č. j. 5 Afs 62/2012-36 (body 33 – 34). Skutečnost, že žalobce ke své ekonomické činnosti pořizuje zdaněná plnění, z nichž nemůže uplatnit nárok na odpočet daně, přitom jím poskytovaná plnění podléhají dani na výstupu, rozhodně neznamená, že by žalobce nemohl dosahovat při své ekonomické činnosti zisk, absence nároku na odpočet DPH na vstupu vede pouze ke zdražení služeb, které prostřednictvím osobních automobilů poskytuje. Stejně situaci jsou však vystaveny všechny subjekty pořizující totožná zdanitelná plnění na území České republiky. Pokud by to mělo vést v souvislosti s existencí jednotného vnitřního trhu k existenčnímu znevýhodnění žalobce a jemu podobných subjektů, nebránilo žalobci nic v tom, aby podnikl takové kroky související s realizací svobody pohybu zboží a služeb (včetně svobody usazování), díky nimž by se těchto nepříznivých konsekvencí zbavil. Jak zdůraznil Nejvyšší správní soud v návaznosti na judikaturu Soudního dvora EU, v rozhodném období nebyla oblast výjimek z nároku na odpočet DPH harmonizována, a proto mohly členské státy uplatňovat tuto sdílenou pravomoc samostatně. Narušení principu neutrality DPH je s výjimkami ze zásady nároku na odpočet daně spojeno již pojmově (v důsledku toho se zvyšuje cena poskytovaných zdanitelných plnění, neboť jsou

vyšší náklady na jejich poskytnutí), Šestá směrnice nicméně tyto výjimky výslovně připouští.

- 35 Soud uzavírá, že neshledal žalobní bod, jímž žalobce zpochybnil aplikaci § 75 odst. 2 zákona o DPH na projednávaný případ, důvodným. Jako nedůvodný posoudil i s tím související žalobní bod, v němž žalobce poukazoval na nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí z důvodu, že se žalovaný nezabýval otázkou, zda jsou v případě sporných transakcí splněny všechny podmínky vzniku nároku na odpočet daně na vstupu. V situaci, kdy žalovaný správně dovodil, že z pořízení osobních vozidel nelze uplatnit nárok na odpočet DPH, neboť tomu brání § 75 odst. 2 zákona o DPH, se již nemusel zabývat tím, zda by jinak byly splněny všechny podmínky vzniku nároku na odpočet DPH. Tato úvaha by byla nadbytečná, neboť by nemohla nic změnit na právním posouzení otázky, zda žalobci nárok na odpočet daně na vstupu vznikl, či nikoliv.
- 36 Soud tedy shledal všechny žalobní body nedůvodné. Z obsahu správního spisu nezjistil žádnou vadu řízení, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky. Zamítl tak žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
- 37 O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly. Soud proto rozhodl, že právo na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 27. února 2018

Olga Stránská v. r.

Shodu s prvopisem potvrzuje B. K.

předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje B. K.